

— Διαμαρτύρομαι έντόνος έναντίον τής έπεμβάσεως αυτής! φώναξε ό χειροφύργος μανιασμένος.

— Κι' έμεις διαμαρτυρούμεθα επίσης! φώναξαν κι' οι άλλοι γιατροί.

— Έχετε κανένα μέσο να σώσετε τόν πρόγνηκτα; τούς ρώτησε ό 'Αμβρόσιος Παρέ.

— Όχι... Τό πράγμα αυτό είνε αδύνατο! Είπαν όλοι.

— Είνε λοιπόν δικός μου ό δούξ; ειπε ό Παρέ άπλώνοντας τά χέρια του πάνω άπ' τό δούκα...

— Κ' έμεις άποσυρόμεθα! διακήρυξε ό αρχιχειροφύργος, κάνοντας νόημα στους συναδέλφους του ν' άποσυρθούν.

— Μά τί σκοπεύετε να κάνετε; ρώτησαν όλοι τώρα τόν Παρέ.

— Ό δούξ ντέ Γκιζ είνε παιά νεκρός για όλους, τούς άπάντησε έκεινος. Θα κάνω λοιπόν σαν να ήταν νεκρός!

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, έβγαλε τό μανδύα του κι' άνασήκωσε τά μανίκια του. Έπειτα πάτησε τό πόδι του επάνω στο στήθος του δούκας.

"Ενας ψήφιος τρόμου, άμφοβολίας και άπειλής διέτρεξε τήν ό μήγρη.

— Προσέχετε, μάιτρο, ειπε ό στρατάρχης Ντέ Νεβέρ, άγγιζοντας με τό χέρι του τόν θμιο του ό Αμβρόσιο Παρέ. Προσέχετε! "Αν άποτύχετε, δέν αναλαμβάνω να σας προφυλάξω από τήν άρχή των φίλων και των ύπηρετών του δούκας... Ριχοκινδυνεύετε τό κεφάλι σας!

Ό 'Αμβρόσιος Παρέ κίτταξε ψηλά. Έπειτα ειπε μελαγχολικά:

— Έστω! Θα ριχοκινδυνεύσω τό κεφάλι μου, προσπαθώντας να σώσω τό δούκα. Μά τουλάχιστον άφήστε με ήσυχο να κάνω τή δουλειά μου.

"Όλοι παραμέρισαν τώρα με σεβασμό μπροστά στην έπιβολή τής μεγαλοφυΐας.

Δέν άκουγόνοισαν παιά, μέσα στην έπίσημη σιωπή, παρά ή λαχανιασμένες άναπνοές των παρισταμένων.

Ό 'Αμβρόσιος Παρέ άκούητηκε τό άριστερό του χόνατο επάνω στο στήθος του δούκας. Έπειτα, σκύβοντας, έπασε με τά νύχια του, όπως ειχε πει, τό κομμάτι τής λόγχης που έξειχε άπ' τήν πληγή. Άρχισε να τό κουνάει άργά στην άρχή και πιο δυνατά κατόπιν.

Ό δούξ άνασάρτησε σαν να έννοιωθε μέσα στην άκασιθησία του κάποιου τρομερό πάνο.

"Ό τρώξις ειχε κάνει τώρα να χλωμάσουν τά πρόσωπα όλων.

Ό 'Αμβρόσιος Παρέ στάθηκε κι' ό ίδιος ένα δευτερόλεπτο σαν τρομαγμένος. Ίδρωξ άγονίας μούσκειτε τό μέτωπό του. Μά συνήλθε άμέσως και συνέχισε τήν εργασία του.

"Υστερ' από μιá στιγμή, που φάνηκε μακρότερη από αιώνα, τό σίδερο βγήκε τέλοξ από τήν πληγή.

Ό 'Αμβρόσιος Παρέ τό πέταξε ζωηρά μακριά κι' έσκαιψε πάλι πάνω από τήν πληγή του έσχατα.

"Όταν άνορθώθηκε, τό πρόσωπό του έλαμπε από χαρά. Μά άμέσως άνέκτησε τή σοβαρότητά του, γονάτισε, ήφισε τά χέρια του προς τόν ουρανό κι' ένα δάκρυ έντυχίας κίνησε άργά στο μάγουλό του.

"Η στιγμή εκείνη ήταν μιá στιγμή υπέρογη. "Αν ό μέγας χειροφύργος δέν ειπε τίποτε, όλοι καταλάβαιναν τώρα πως ύπηρχαν έλπίδες. Οι ύπηρετές του δούκας ένλαιγαν με θεομά δάκρυα κι' άλλοι από αυτούξ φιλούσαν τά πόδια του 'Αμβροσίου Παρέ.

Μά σώπαιναν όλοι και περίμεναν τήν πρώτη του κουβέντα.

Τέλος ό 'Αμβρόσιος Παρέ ειπε σοβαρά και με κάποια συγκίνηση:

— Μπορώ να έγγυηθώ για τή ζωή του ήμηλοτάτου δούκας ντέ Γκιζ.

Και, πράγματι, έπειτα από μιá ώρα, ό δούξ όχι μόνο άνακτούσε τίξ αίσθησεις του, αλλά και μπόρεσε να μιλήσει.

Τή στιγμή εκείνη, ό Παρέ τελείωνε τήν επίδειξη τής πληγής και ό Γαβριήλ στεκόταν πλάι στο κρεβάτι του.

— Όστε, Γαβριήλ, ειπε ό δούξ, σε σένα όφειλω, όχι μόνο τήν έλωση του Καλαί, αλλά και τή ζωή μου, άφου έσύ μου έφερες, σχεδόν δια τής βίας, τό μαιτρο 'Αμβρόσιο Παρέ.

— Ναι, ήμηλότατε, άπάντησε ό Παρέ. "Αν δέν ήταν ό κύριος ύποκόμης, δέν θα μ' άφαιναν να σας πληρώσω.

— Ό! "Εσεις ειστε οι σωτήρες μου, φώναξε ό δούξ.

— Προς Θεού ήμηλότατε! ειπε ό χειροφύργος. Μή μιλάτε τόσο... Σας ικετεύω!...

— Τότε σοπαίνω!... Μά αφήστε με να σας πω μιá λέξη άκόμα... Να σας κάνω μιá ερώτηση...

— Τι είνε, ήμηλότατε;

— Νομίζετε, μαιτρο Παρέ, ότι ή φοιχτή αυτή πληγή δέν θα έχη επίδραση ούτε στην υγεία μου, ούτε στο μυαλό μου;

— Όχι... Είμαι βέβαιος γι' αυτά, ήμηλότατε... Μά φοβάμαι

πολύ ότι θα σας μείνη τό σημάδι τής...

— Τό σημάδι τής! φώναξε ό δούξ. "Ό! δέν είνε τίποτε αυτό! Μιá τέτοια σούλη στολίζει τό πρόσωπο ενός πολεμιστού... Και δέν θα στενοχωρηθώ καθόλου, αν μου κολήσουν τό παρτσουέλι «Ό Σημαδεμένος»!...

Και, πραγματικά, ό δούξ ντέ Γκιζ άποθανατίστηκε στην ιστορία με τό παρτσουέλι «Ό Σημαδεμένος»!...

XXIII

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΛΟΡΔΟΥ

Είμαστε στις όχτιό 'Ιανουαρίου, τήν έπομένη τής ήμέρας που ό Γαβριήλ ντ' Έξμξς άπέδωσε στον βασιλέα τής Γαλλίας τήν πιο όραία χαμένη πόλη του, τό Καλαί, και τόν πιο γενναίο στρατηγό του, που ειχε πληγωθεί θανάσιμα, τό δούκα ντέ Γκιζ.

Ό Γαβριήλ, άφου άποχαρήτηκε τούς Πεκουά, γιατί σκόπευε να ξαναγορίσει άμέσως στο Παρίσι, πήγε κοντά στο δούκα ντέ Γκιζ.

— Ηρώτατε λοιπόν, φιλόδοξε; ειπε ό δούξ μόλις τόν ειπε να μαινή μέσα.

— Όλη μου ή φιλοδοξία ήταν να σας βοηθήσω όσο μπορούσα καλύτερα! άπάντησε ό Γαβριήλ.

— Ό! "Όσα γι' αυτό, τό κάνετε με τό παραπάνω! ειπε ό Σημαδεμένος. Σας άποκαλώ φιλόδοξε. Έξακολούησε ειρωνικά ό δούξ, έξ αιτίας των πολυλαϊσθμων αίτησεων που μου άπειθύνετε... Μά κι' έγώ, που χροστάω τά πάντα σε σας, θα προσπαθήσω να σας ικανοποιήσω... Τι άπατησεις, Θεέ μου!... "Αν ήταν άλλος στη θέση σας, θα έζητούσε τό χιλιοπλάσιο τουλάχιστον των όσων μου ζητήσατε... Έν πρώτοιξ μου ζητάτε να έξασφαλίσω στην προμηθίσσα ντέ Κάστορο τίξ τιμές και τήν προστασία που ταράξουν στην καταγωγή τής. Μά αυτό είνε καθήκον μου, άγατητέ μου Γαβριήλ.

Ό Γαβριήλ, χωρίς ν' άπαντίση, ύποκλήθηκε εύχαριστώντας τον.

— Έπειτα, έξακολούησε ό δούξ, μου ζητάτε χάρι για τό λόρδο Βέντγουορθ, τόν τελευταίο "Αγγλο κυβερνήτη του Καλαί, τόν όποιον σεις ό ίδιος πάσατε αιχμάλωτο... Μά άφου έοεις τόν συλλάβατε, μπορείτε να τόν διαθήσετε όπως θέλετε...

Και φωνάζοντας τόν ύπασιπτή του, ζήτητα ντέ Τέρμ, τού ειπε:

— Κόμη, έπιστρέψατε στο λόρδο Βέντγουορθ τό ξίφος του και πείτε του ότι είνε ελεύθερος να ξαναγορίση στην "Αγγλία, χωρίς να πληρώση λύτρα.

Ό ύπασιπτής ύποκλήθηκε και όηηξε έξω.

— Και τώρα, ήμηλότατε, έπιστρέψατέ μου να σας ύπεσθημισώ τήν ύπόσχεση που μου δώσατε στη σιγή τήν παραμονή τής άλδωσιξ του φρουρίου του Ρισμπαν. Μου ύποσπεθήσατε ν' άνακωνώσετε στο βασιλέα τό όρλο που έπαιξα στην έλωση του Καλαί.

— Παρίμενε λοιπόν, ώ άνιπόμνε νέε μου! ειπε ό Σημαδεμένος. "Υστερ' από τίξ τόσο... σκουβαίξ εκδουλεύσεις που σου έκανα, έχω, μου φαίνεται, κι' έγώ τό δικαίωμα να ζητήσω μιá εκδούλευση από σένα. Σε παρακαλώ λοιπόν, άφου φεύγει τόξ γρήγορα για τό Παρίσι, να πάρηξ μαζί σου και τα παραδώσεις στο βασιλέα τά κλειδιά του Καλαί.

— Ό! "Υμηλότατε! φώναξε ό Γαβριήλ, μη μπόρώντας να συγκρατήση τήν ευγνωμοσύνη του.

— Αυτό, μου φαίνεται, δέν θα σε στενοχωρήσει... έξακολούησε ό δούξ. "Εχεις συνήθισει άλλωστε σε τέτοιου είδους άποστολέξ, άφου έσύ ό ίδιος έφερες στο Παρίσι και τίξ σημαίες που κερειόμαξ στην "Ιταλία. "Επί πλέον, θα παραδώσετε στο μεγαλειότατο ένα άντίγραφο του έγγραφου τής παραδώσεως του Καλαί κι' αυτή τήν επιστολή που τήν έγγραφα τό πρωί δόλωληη με τό χέρι μου, παρά τίξ άπαγορεύσεις του μαιτρο Παρέ. Μέσα στο γράμμα αυτό γράφω τά πάντα για σένα... Πιστεύω, άγατητέ μου ήρωα και σωτήρα μου, να μείνηξ εύχαριστημένος μαζί μου...

— Ό! "Υμηλότατε! φώναξε ό Γαβριήλ με φωνή που τήν έπαινε ή συγκίνηση. Είμαι δικός σας στη ζωή και στο θάνατο!

Έπειτα πήρε ένα σφαλιμένο κιβώτιο που περιείχε τά κλειδιά του Καλαί και τήν επιστολή του δούκας.

— Τώρα, δέν σε κρατώ παιά, Γαβριήλ, ειπε ό Σημαδεμένος. Μπορείτε να φύγηξ για τό Παρίσι.

Μά τήν ίδια στιγμή μαιτρε μέσα ό ύπασιπτής ντέ Τέρμ, τόν όποιον ό δούξ ειχε στείλει στο λόρδο Βέντγουορθ για να του άναγγείλη τήν είδηση τής άπελευθερώσεώς του. Φαινόταν, ώ τό τήν έκαρσά του, άναστατωμένος.

— Τι είνε λοιπόν, κύριε ντέ Τέρμ; ρώτησε ο δούξ. Τι έχετε; Μήπως ό λόρδος Βέντγουορθ;...

(Ακολουθεί)

